Arpád elveszett

Az albán események

Arpád elveszett

Annyi nemzetiséggel, mint Magyarország, nem bír egy ország sem. Csak a szíve magyar, a szíve, mert az magyarul ver, de a többi része?... A szívében nem kell jelkép, már maga az, de a határvidéken igen, mert hanem senki sem hiszi el, hogy Magyarországon vagyunk. És Brassó is ezek közé tartozik. Itt vagyunk a határon, közvetlen szomszédságában Romániának, oly vegyes nemzetiségű lakossággal, hogy a magyar szó majdnem oly ritka, mint a fehér holló, bár az utóbbi években a magyarság száma egyre nő és nincs egy jel, amely mutatná, hogy ez a haza.

De igen, van mégis, azokat eldugták vagy Tömösre, vagy valahova máshova, nehogy meglássa valaki, mert még szégyellenünk kellene!

S a sors is ellenünk játszik. Viszszagondolok múlt év decemberére. Nagy vihar volt. A vihar fákat döntött le. Ledöntötte Árpád-szobrát is. Ki tudja, hátha nem ő döntötte le?... De már mindegy. Nyugodj, szegény Árpád, – valahol a múzeumok sötét rejtekén, s ha visszagondolsz a múltra, gondolj mi reánk, szegény brassóiakra is – talán szeretettel –, mert mi

is szerettünk, oly nagyon szerettünk, hogy nem vagyunk képesek, nem engedi a mi nemesen érző szívünk, hogy helyedbe újat, másik szobrot állítsunk. Ezelőtt azt mondhattuk: – Megyünk Árpádhoz. – És ma? Ma

Csak az az egy kár, hogy mikor meghalt a szobor, nem temették mindjárt ott helyben el, legalább elmondhattuk volna, hogy megyünk Árpád sírjához és ott elsírjuk:

Árpád apánk, ne féltsd nemzetedet,

Nem vesz az el, ha eddig el nem

Halljuk a múltat, fáj az emlékezés, sír a lelkünk.

Nézek. Nézem a Cenket, a szép kék és zöldes erdőt. Madárdal, vidám gyermeki kacaj hallatszik. A szépítő egyesület működik, a kertészek keze szépít. Nem hiába mondják városunkat szépnek.

Amint elmerengek, szemem a csúcsra téved, a sziklás tetőre, ép a felhők karcolják szegényt, de hirtelen elkapom a fejem, mert látom a csonka oszlopot. A csonka oszlop a gyász

A Brassói Lapok Alapítvány a XIX. századi, XX. század eleji dél-erdélyi román, magyar és német nyelvű sajtó imagológiai feltérképezésére vállalkozott. Azt vizsgálják jeles brassói és szebeni kutatóink, hogyan jelenítették meg újságíró eleink a magyar-román-szász együttélést.

A korábban pusztulásra, felejtésre ítélt dokumentumok hamarosan a kutatók, olvasók számára is hozzáférhetőek lesznek a világ-

A projekt támogatója a Nemzeti Kulturális Alap (Administraþia Fondului Cultural Național).

jele. Alatta sír van. Sír a határon... ...Árpád elveszett.

> (Megjelent a Brassói Hírlap 166./8. számában, 1914-ben)

Catarau és a cenki merénylet

(a Brassói Hírlap tudósítójától)

Az Est ma reggel ideérkezett számában az alábbi érdekes hírt találtuk:

"Catarau a cenki Árpád-szobor merénylője. Debreceni tudósítónk írja: A brassói rendőrség tegnap táviratilag kérte a debreceni ki-

rályi ügyészséget, hogy küldjék el Cataraunak a fényképét és személyleírását, mert az a gyanú merült fel a most megejtett nyomozás során,

Administratia Fondului Gultural

hogy a két évvel ezelőtt a cenki Árpádszobor ellen elkövetett merényletnek Catarau a tettese. Az ügyészség tegnap elküldte a fényképét és a személyle-

Mindjárt ki kell jelenteni, hogy a hírnek semmi alapja nincs. Az Est debreceni tudósítója a levegőből halászott elő valamit, amikor az értelmét ő sem tudta. Felvilágosításul álljon itt Albrich rendőr-alkapitány

A debreceni merénylet után a csernoviczi rendőrség az általános körözés alkalmáva Catarau és Kirilov arcképét és személyleírását megküldte a brassói rendőrségnek is. Én, mint kötelességem volt, annak idején a fényképeket és személyleírást megmutattam azoknak az egyéneknek, akik a cenki Árpád-szobor elpusztulásának éjszakáján egy gyanús embert láttak a Cenk-tetőn.

A cenki vendéglős cselédje a fényképről határozottan felismerte azt az embert, aki a Cenken járt és azon a viharos éjszakán, amelyen az Árpád-szobor ledőlt, a vendéglő előtt keresztül szaladó férfi testalkatáról is ráismert Cataraura. Történt, hogy a csernoviczi rendőrség megkereste a debreceni rendőrséget, hogy tőlük szerezze be Catarau és Avram Mariska személyi adatait és a cenki robbanásra vonatkozó adatokat is.

És annak idején úgy a debreceni rendőrségnek, mint a csernoviczi rendőrségnek ezeket az adatokat rendelkezésére bocsátottam. Ki kell még jelentenem, hogy az ismertetett hírnek semmi alapja nincs.

Ezek után felesleges minden kommentárt a fent közölt hírhez

(Megjelent a Brassói Hírlapban 1914-ben, a 164. számban, július 22-én) Közzéteszi: Molnár Stefánia